

Verschil mag er zijn!

Tekst: Lodewijk van Weerden

Uit: Waardevolleven.nl Oktober 2008

In deze derde editie van ons waardevolleven.nl magazine vind je veel informatie over hoe we bezig zijn de gemeente te bouwen. Foto's van de bouw, introducties van nieuwe voorgangers, we zijn in beweging. We hebben in de gemeente meer dan 200 medewerkers die allemaal meebouwen aan het plan van God voor ons en onze omgeving. Juist als je met zoveel mensen samenwerkt, is het belangrijk inzicht te hebben over hoe God Zijn gemeente bouwt en Zijn glorie zichtbaar maakt. Deze studie geeft hierover een prachtig inzicht.

Als voorganger is het soms heerlijk om ergens anders te preken: gewoon je verhaal houden en daarna weer vertrekken. Heb je een goed verhaal, mag je terug komen, zo niet, dan heb je weer wat meer ruimte in je agenda. In de eigen gemeente is dat soms wat lastiger. Daar liggen zaken soms gevoeliger. Ken je elkaar beter. Moet je rekening houden met allerlei factoren. Daar houd je niet alleen een goede Bijbelse preek, maar moet je zeker weten dat de mededelingen volledig en toch niet saai zijn, dat de diensten ontspannen, maar niet te lang zijn. Dat de kinderwerkers het nog steeds leuk vinden, de koffieschenkers niet te lang hoeven doorwerken en de afdelingen goed bemenst zijn. Daar weet je dat Clara problemen heeft met Fred. Dat Chantal het liefst een stevige zangdienst heeft met veel Engelse liederen, terwijl Eva meer van de rustige aanbidding geniet. Daar wil Frank een goede preek over Israël, terwijl Henk liever wordt uitgedaagd om te evangeliseren. Daar wil Marcel genieten van de aanwezigheid van Jezus, terwijl Francien wil uitstappen in geloof en wil Gert het liefst zijn geloof in de praktijk brengen door te zorgen voor de armen uit zijn omgeving.

Vervolgens raak ik gevangen in het web van uitersten en probeer ik mezelf in allerlei bochten te wringen om de heleboel bij elkaar en vooral draaiende te houden. Als alles draait als een tierelier, voel ik me voorganger ten top, zijn er problemen dan vind ik eigenlijk dat iedereen toch wel iets meer op Jezus zou moeten lijken, minder moeilijk zou moeten doen, en toch niet van die lastige vragen zou moeten stellen. Evangelisten en gastsprekers hebben het wat dat betreft toch gemakkelijk!

Soms lijkt de kloof tussen het goddelijke en het menselijke zo ontzettend groot. Tijdens goede zangdiensten en mooie preken kan God zo aanwezig zijn. Tijdens het bidden gaat het goed, dan praten we met God. Zodra we met elkaar in gesprek komen, wordt het lastig.

Ha, daar zit vast de oplossing! Gewoon veel met Jezus praten en minder met elkaar. Samen bidden, aanbidden en veel naar preken luisteren, dan komt het vanzelf goed . . .

Klopt dit? Accepteer ik deze zaken als de status quo, of mis ik iets? Is het zo, dat als we met elkaar voldoende op God gericht zijn, we vanzelf een eenheid worden, of zou het zo kunnen zijn dat ons beeld van eenheid moet worden bijschaaft? Hoeveel ruimte geeft God eigenlijk aan de verscheidenheid binnen Zijn Schepping? Zijn die verschillen een gevolg van de zondeval, of juist een gevolg van een Goddelijk idee?

Hierover nadenkend belanden mijn gedachten al snel bij een bijzonder moment in Jezus' leven zoals beschreven in Mattheus 17. Een moment waar Jezus verheerlijkt wordt in het bijzijn van vijf zeer goddelijke en krachtige mannen. Logisch dat Jezus hen erbij vroeg. Zij hadden het 'verdiend' om deel te zijn van deze openbaring. De grote Mozes en de krachtige Elia verschijnen aan Petrus de evangelist, Johannes, de man van

krachtige openbaringen, en Jakobus, Johannes' loyale broer. Vijf 'supermannen,' samen op de berg met Jezus. In hun nabijheid verheerlijkt de Vader Jezus en brengt Hij de wet (Mozes) en de profeten (Elia) samen in het Koningschap en Koninkrijk van Jezus Christus. Een goddelijk moment!

Mozes en Elia zijn echter nog maar net verschenen of Petrus neemt het woord en wil tenten bouwen. Hoe menselijk! Ik vraag me af wat de anderen daar van dachten. Toch apart hoe zo'n goddelijk moment en zo'n menselijke reactie zo dicht bij elkaar kunnen liggen. Hoe 'super' waren deze vijf mannen eigenlijk? Hebben wij ze door de eeuwen heen mooier gemaakt dan ze waren? In Gods ogen waren deze mannen net zo mens als jij en ik. Misschien niet verkeerd om deze mannen eens nader te bestuderen.

Drie discipelen

Allereerst is daar Petrus. Hij doet me denken aan zo'n Amerikaan van de geloofsbeweging: Neemt als eerste het woord. Loopt op water. Houdt van grote menigten en massa evangelisatie. Een pracht mens. Tegelijkertijd zijn zijn woorden soms groter dan zijn daden, wat voor alle discipelen zichtbaar wordt als hij uiteindelijk door het water zakt en later ontkent een discipel van Jezus te zijn.

Vervolgens ontmoeten we Johannes. Op zich logisch: daar waar Jezus is, is hij. Hij lijkt wel wat op de charismatische Canadees. Hij houdt ervan om te 'soaken' in Jezus' tegenwoordigheid en openbaringen van de hemel te ontvangen. Hij praat graag over Engelen, de troonzaal van God en het belang van de openbaring van de Leeuw en het Lam. Een man met passie voor Jezus. Jezus noemde hem samen met Jakobus een zoon van de donder. Hij heeft er wat moeite mee als mensen van een ander gebedsteam zomaar demonen gaan uitdrijven. Die hebben immers veel minder tijd met Jezus doorgebracht dan hij (Mk. 9:38). Hij wil samen met Jakobus naast Jezus zitten als Hij Zijn Koningschap zal opeisen . Dit veroorzaakt de woede van de andere discipelen (Mk. 10:41). Als Jezus in een Samaritaans dorp niet welkom blijkt, wil hij – opnieuw samen met Jakobus – zelfs vuur uit de hemel laten komen (Luk. 9:54). Kom je aan Jezus, kom je aan Johannes!